

TÁ~INĀ•CT HĀ~EBCĀ® A JĀ• - 9

StĀ™eda, 18 kvĀ›ten 2016

Tentokrát vám napíšu o nenaplnĀ›ných nadĀ›jích – a hned o tĀ™ech hĀ™ebcích. Osudy hĀ™ebcĀ™ se zamotá. Zatímco v pĀ™edchozích dílech jsem postupovala ještĀ› jak¼ tak¼ chronologicky, podle pĀ™ipouštĀ›cích s tentokrát vám pĀ™edkládám jakési intermezzo o dvou hĀ™ebcích, které jsem vlastnila a nakonec si ani „neĀ›uchli“ v Málkovicích k nĀ›jaké klisnĀ› (jako plemeník zde vĀ›bec nepĀ›sobili) a o tĀ™etím, se kterým se mi taky nevedlo.

HĀ™ebce, které vlastním nyní, si ponechávám nakonec seriálu. Prvním z hĀ™ebcĀ™, kteĀ™í nakonec nesplnili oĀ›ekáva je hĀ™ebec PRINCE PERMONÍK (narozen a koupen 2008, zlicentován 2011, v den licentace prodán, proto¼ byl koupen pro geny otce, a má se pozdĀ›ji podaĀ™ilo koupit pĀ™ímó Pica. Jak to tedy bylo? V roce 2008 jsem se rozhodla po lednovém úhynu dvouleté klisniĀ›ky Sasanky, Ā›e rozšíĀ™ím svĀ›j chov nákupem chovných zvíĀ™at. PĀ›vodnĀ› jsem plánovala koupit od Magdy Skalické jednoho hĀ™ebeĀ›ka a jednu, moĀ›ná dvě klisniĀ›ky, ale ty se ten rok vĀ›bec neurodily a tak z jejich koupĀ› sešlo. Dovezla jsem tedy 3 klisny z Holandska – na jaĀ™e Fientje a Alettu-Clair a na podzim Tirzu. Tak¼ jsem zaĀ›ala s pĀ™edstihem uvaĀ›ovat, jakým hĀ™ebcem je budu pĀ™ipouštĀ›t, Borgis byl stále vyuĀ›itelný, ale bylo jasné, Ā›e mu síly Ā›asem dojdou (pĀ™ipomínám jeho úraz nohy a trvalé kulhání), nehledĀ› na to Ā›e bude potĀ™eba v budoucnu mít hĀ™ebce na pĀ™ipuštĀ›ní jeho dcer. Chov koní není o cíli, ten je stále v nedohledu, chov je cesta, která míĀ™í stále dál…

Magda sice nemĀ›la na prodej klisniĀ›ky, ale mĀ›la dost hĀ™ebeĀ›kĀ™ – a já si vybrala Prince Permoníka, hroznĀ› moji jsem stála o krev Magdina hĀ™ebce Pico (Princova otce). HĀ™ebeĀ›ka Prince Permoníka jsem vidĀ›la v kvĀ›tnu na výstavĀ› ValĀ›i, kde jej sice ve tĀ™ídĀ› hĀ™íbat naše Selaví porazila, ale já pozdĀ›ji Selaví prodala a mezitím jsem si v Ā›erveru zamluvila Prince. PochopitelnĀ› lze u hĀ™íbat pouze doufat, Ā›e z nich vyrostou dostateĀ›ná kvalitní hĀ™ebci na úspĀ›šprojítí výbĀ›rem hĀ™ebcĀ™ k plemenitbĀ›. Já jsem u¼ mála v odchovnĀ› v BĀ›lĀ›icích hĀ™ebeĀ›ka Bonuse, tak¼ se tam ještĀ› s Badyánem ze Zaváté samoty tĀ™i ryzáĀ›ci, kdy¼ tam Magda zaĀ›átkem prosince 2008 dovezla i mého druhého hĀ™ebeĀ›ka. Nejmladší Prince se jevil nejvĀ›tší, zcela urĀ›itĀ› ze všech tĀ™í nejmohutnĀ›jšprostĀ› obvyklá permonická superkvalita :-)) Plánovala jsem, Ā›e pokud licencaci projdou oba mí hĀ™ebeĀ›ci, tedy jak Prince Permoník, tak Bonus z Aslanu, pokusím se Bonuse vymĀ›nit za jiného licencovaného hĀ™ebce, proto¼ vyuĀ›ití Bonuse je v chovu, kde pĀ›sobil i jeho otec, problematické, nebo Ā›e pak má Ā›e jeden z hĀ™ebcĀ™ pĀ›sobil na stanici Málkovice a druhý v KonĀ›topech místo Borgise. Bonus zĀ›stal od odstavu v rubrice „konĀ› na prodej“, ale mnoho jsem ho neinzerovala, nehnila jsem se do prodeje. Kdy¼ se ozval na jaĀ™e 2009 zájemce o koupi Bonuska, souhlasila jsem s prodejem a rozhodla se, Ā›e pokud se Bonus prodá, koupím místo nĀ›ho jiného hĀ™ebeĀ›ka od paní Skalické z jejich letošních hĀ™íbat, tedy hĀ™ebeĀ›ka nepĀ™íbužného. Na hĀ™íbĀ› jsme se nakonec nedomluvily, p mne paní Skalická pĀ™ekvapila, Ā›e uvaĀ›uje o prodeji Pica. Neváhala jsem s rozhodnutím, Ā›e pokud bude Pico v létĀ› na prodej, hlásím se jako váĀ›ný zájemce. V té chvíli nebylo úplnĀ› jisté, zda z celé akce nakonec nesejde, nebo spíš jsem se bála uvĀ›tĀ™it, Ā›e bych mohla mít tolik štĀ›stí, abych tak skvĀ›lého hĀ™ebce nakonec mĀ›la ve stádĀ›…

11. kvĀ›tna se napevno domlouvám s Magdou, Ā›e mi prodá Pica s tím, Ā›e jej pĀ™ivezmu v srpnu pĀ™í výstavĀ› v Plas kvĀ›tna krátce po obĀ›dĀ› volá Magda, Ā›e vše jinak, Ā›e u¼ jí zdraví neumoĀ›ní dokonĀ›it s hĀ™ebcem Pico pĀ™ipouštĀ›cí sezonu a pĀ™iveze mi ho u¼ v sobotu do ValĀ›e. Nastala akce hodna pojmu „kulový blesk“. Hned veĀ›er jsem nakládala Borgise na cestu do KonĀ›top, aby se tu uvolnilo místo pro Pica. 16. kvĀ›tna jsem pĀ™evzala Pica, vystavila ho ve ValĀ›i na regionální výstavĀ› pony mezi hĀ™ebci SHP a poté jsem ho dovezla domĀ™. JasnĀ›, tohle vyprávĀ›ní nemá být o Picovi. Jen¼ musím vysvĀ›tlit, jak má moje touha po genech hĀ™ebce Pica a špatné zdraví Borgise dostaly do situace, Ā›e jsem najednou mĀ›la 2 plemenné hĀ™ebce - Borgise a Pica - a jejich dva syny Bonuse a Prince v odchovnĀ›, a tou¼ila mít vlastnĀ› jen jednoho plemeníka a k nĀ›mu jednoho mlaĀ›ocha jiné linie… Stále jsem poĀ›itala s tím, Ā›e jednoho z hĀ™ebcĀ™ poskytnu kamarádce Ivance na stanici do KonĀ›top, ale i tak mi stále 2 pĀ™ebývali. Nakonec jsem se rozhodla Borgise Ivance darovat a Bonuse jsem darovala Lucce Šanderové. V odchovnĀ› tedy zbyl jen nejnadĀ›jnĀ›jší z pĀ›vodní trojice – Prince Permoník. Nabízela jsem ho na prodej, ale zájem o hĀ™ebce v odchovnĀ› nebyl Ā›ádný. Já ho nechĀ›la z odchovny brát domĀ™, proto¼ nĀ›kterému kupci by mohl být v jiĀ›ních Ā›e na pĀ™pravu umístĀ›n výhodnĀ›ji. A tak jsem hĀ™ebce vlastnila a¼ do jeho licentace, kterou úspĀ›šnĀ› proš hned poté, pĀ™ímó v KadovĀ›, jsem jej koneĀ›nĀ› prodala. Sice dost pod cenou, ale to u¼ jsem byla tlaĀ›ena do prodeje nej tím, Ā›e jsem vlastnila jeho otce Pica, ale také tím, Ā›e jsem u¼ mála druhého hĀ™ebce pro Málkovice zajištĀ›né – Llanshivera Bagginse, který byl také ten den úspĀ›šnĀ› zlicentován.

Bohužel Prince Permoník sice úspěšně prošel výběrem a získal oprávnění k plemenitbě, v následujících letech ale toto oprávnění nebylo jak se patřilo využíváno. Hřebec u nového majitele, předpokládám, předpouštějí, předpouštějí klisen není evidováno. Takže ač licencován je, ztratil se v černé plemenitbě. Druhým hřebcem byl LANSHIVER BAGGINS (koupěn na podzim 2010, zlicencován 2011, deponován na 2 roky na jiné stanici, před nástupem na stanici Málkovice úhyn prosinec 2012) - předpouštějí brzy, a předpouštějí brzy odešel. V roce 2010 jsem se rozhodla doplnit svoje nakoupené holandské klisny je importem klisny z Velké Británie. V té době jsem se setkala s Renatou Markovou a tak jsem neváhala využít její nabídky. Našla mi krásné hřebce (Chasend Elizabeth), a zatímco probíhalo čekání na jeho odstav a možný transport, vyjádřila jsem se v tom smyslu, že: - tak za dva roky mi pomůžeš s koupí hřebce, jo? Podcenila jsem Renatino akčnost, vyhlédla mi na aukci předkného hřebce hned na podzim. K mému souhlasu s nákupem vedlo také to, že podle informací se zdálo, že z prodeje Elizabeth možná sejde, tak abych měla z Británie aspoň něco. Renatina nabídka pro mne vydržitelnějšího ryzeho miniska a předvést ho s koťmi, které nakoupí pro sebe, byla z kategorie, které se neodmítají. Bohužel hned po dražbě předvodní Renatin slib, že koně předveze spolu s těmi, co vydrží sa naplněn - hřebec se do předpravníku nešel. Dostala jsem se do situace, kdy jsem místo jednoho hřebce (Elizabeth) jsem měla v Británii dva zaplacené koně a nevdála, jak je dostanu domů. Požadavky byly nějaké komplikace, ale Renata mi slíbila, že mi ty koně domů dostane, a opravdu nakonec všichni se dostali a já mohla poslat svého předpravce vyzvednout koně do předmístavu a dovést před Evropy domů. Předpokládám, že jsem byla v nastalé protivná svým neustálým předekvapením, co všechno je v souvislosti s nákupem koní musím uhradit.

Vysvětlení je lehké - na podzim obvykle všem farmářům dochází dech, co se týče peněz - úroda je není prodaná a dotace také chodí až koncem roku, prostě takové finanční vakuum. Já měla odložené dost peněz na jednoho koně a teď se násobilo dvakrát - veterinární doklady k exportu ze Spojeného království, dopravní náklady, a neustále přibývaly i takové položky, jako úhrada telefonních poplatků nebo odměna dražiteli za vydržení hřebce a jiné položky, o kterých jsem předem nechtěla slyšet. Chápu, že předpravit koně před kanál La Manche je složitější, než je vést jenom z Holandska - stíší později import Firefly byl proti této patálii úplná pohoda. Objektivně musím přiznat, že Firefly cestovala s dvěma klisnami z této chovu a proto bylo zorganizování předpravy o dost jednodušší, než když se museli dostat do jednoho trajektu koně z Anglie a Skotska. Konec dobrý, všechno dobré, dočkala jsem se předjezdu obou britských koní, Llanshivera Bagginse i Chasend Elizabeth. Tím, že došlo k určité prodlevě mezi tím, co jsem se stala částečným majitelem originál britského hřebce a tím, kdy jsem ho měla doma, mohla jsem si rozmyslet, co s ním podniknu. Měla jsem v té době k dispozici pouze 4 chovné klisny. Nechtěla jsem je dít dvěma hřebcům, takže jsem byla odhodlaná, že budu pokračovat v předvodním plánu - jeden hřebec bude před v Málkovicích, druhý v Konětopech. Zbývalo se rozhodnout, který zůstane doma. Pico (nar. 1996) měl jít d. o další předpouštějí cí sezony jako 15-ti letý, Agis, jak jsem zkrátila jméno Bagginsovi, se narodil v roce 2003 a měl začít předsobit v českém chovu jako 8-mi letý hřebec.

Tohle kritérium nakonec rozhodlo - u Bagginse jsem předpokládala, že má před sebou více let plodného a má tedy poakat na svou předplodnost zplodit hřebata v Málkovicích spíše, než 2x starší Pico. Také mluvilo spíše pro ponechání Pica doma - jeho použitelnost pro vožení dětí, to, že mám teprve 2 jeho dcery také to, že on už si hřebata s jinými než mými klisnami zplodil. V neposlední řadě - plachý Baggins (jak se projevil v hodinách pobytu u nás mezi cestou z Británie a odvozem do Konětop) nebyl pro Pica součástí ani z hlediska srdce. Samozřejmě jsem viděla krásného a mohutného britského hřebce, nohy jako sloupy, bezvadný exteriér, ale "anglománie" měla v chovu SHP nikdy výrazně nezasáhla, abych dala přednost Agísovi jenom proto, že má ty "správné" papíry :)). Srdce a hlavně rozumová úvaha tedy volila Pica s tím, že Agis zatím zplodí nějaké potomky u Ivanky a bude tedy možná posoudit jeho potomstvo z více klisen, než kdy budu mít já. O tom, že svým rozhodnutím dát Agíse na 2 roky k jinému chovateli a poakat tedy s jeho využíváním do doby dospělosti Picovo dcer, jsem si u něho "zavazovala", psát podrobně nebudu. Jen stručně: prý si hřebec nezasloužím, a nebudu u mě doba, a když si ho nevážím, bude chudák. Ano, i takové drby mezi chovateli občas kolují. Před tento nátlak jsem své rozhodnutí (a také slib ponechat jej Ivance k dispozici) nezměnila ani po úspěšném výběru hřebce k plemenitbě. Hřebec nezklamal bodovým hodnocením, ale očekávala jsem lepší hodnoty obvodu hrudníku a hleně, v tom mě zklamal. Nakonec nebyl ani minisek :) - (KVH 88 cm), ale to koneckonců ani táta Borgis nebyl a před tím dával minisky. Předtím hřebec byl máj a mohla jsem s ním naložit jak uznám za vhodné (táta ho i vykastrovat, když na to předjde), bylo mi vyřčeno, že bych se nebránila prodeji. Proдалa jsem nakonec Prince Permoníka a držela se dohody s Ivankou, že bude mít hřebce k dispozici. S čím jsem nepočítala, bylo, že si Iva po roce vlastního hřebce Parlington Midge a Agíse už chtít nebude. Hřebec Baggins se stěhoval k Lucce do Kadova (prima, další možnost, aby se otestoval i na jiných než mých klisnách), bohužel i zde se stalo v podstatě totéž - Lucie si koupila vlastního plemeníka v mini typu. V červenci se tedy vrátil Agis do Málkovic.

Bohužel jsem ho musela zavést do stáje, na louce byla dvě stáda koní... Jenže hřebec o samotě ve stáji být dlouho nemohl, do zimovních zahrad za stodolou, jsem jej dát nemohla - jabloně, většinou dvou obrovských, neesetelných ani ze zebříku, byly obsypané jablky, padanky by v tomto množství hřebce zabily (sbírají je a dala celému stádu koní a jalovicím), o padajících nezralých ořechách ze tmavých ořechů ani nemluví. Před bylo plánováno, že se Baggins vrátí v listopadu do už uklizené zahrady a budu moci dát ke hřebci táta nějaké

odstáv… Vyšila jsem to tím, še jsem Agise nabídla do depozita k jiné kolegyni - Janš. Plánovala jsem, še si ho „pším“ jen na první pštku pšipouštš cí sezony a poté mše pšipouštš kašdšm pšipadštš poslouší k pšipuštšní Picovo dcer a soušasnš odlehší Picovi, který ten rok pšipouštš klisen, coš je aš moc. Jestliše vám to nesedí s pšvodním plánem návratu hšebce v listopadu, tak to proto, še pokud Jana byla ochotná pomoci v šervenci hšebce ubytovat na své pastvinš, musela jsem jí nšco oplátkou nabídnout, nebude mi hšebce opatrovat pšl roku jen tak, ne? Takše Bagginse znova jen v Málkovicích pšenocoval a poté odjel do Lipna. Bohušel po necelých pšti mš sících pobytu hšebce v Lipnš týden pšed vánoci hšebec uhynul. Bylo po vánošní ná mi bylo do plše. Bylo po chovatelských plánech, po radosti z dcer hšebeška Pica, protoše najednou nebylo kým je pšipouštšt. Smrtí Bagginse mi nastaly starosti s tím, jak to udšlám následující rok s Amber a Trigou. Dva roky jsem na tuto chvíli, tedy aš budou první Picovo dcery dospšlé, šekala… Co tešs nimi? Prodat je? Všbec je nepšipouštšt? Pšipustit je otcem? Odvést je k jinému hšebci? Pšjšit si jiného hšebce? Nebo honem koupit? Prodat je by popšelo smysl odchovu, nepšipouštšt je by oddánilo jejich provšání v chovu, pšipustit otcem v kdy mají vhodné hšebce mí chovatelští kolegové, je hloupé. Pomoc nabízela Gabriela, Ivana, Lucka a Jana, všechny mají hšebešky vhodné velikosti a potšebné kvality, ale ani jeden z nich nebyl ryzák. Nakonec jsem se domluvila s panem Niebauerem na zapšjšení hšebce Bon Ami. Llanshiver Baggins nebyl první kše, který mi uhynul. Stejnš náhlé smrti klisnišky Sasanky pševládá pocit prázdnoty - dvš pozšstalé klisny bylo moc malé stádo, po smrti Tirzy vztek na osud - co jiného by mšl šlovšk cítit, kdyš mu pod rukama umše rodičí kobyla? Po smrti Bagginse jsem cítila bezmoci - vše bylo naplánované dopšedu, mít dva superhšebce bylo uklidšující, a najednou jsem v pr... a vidím, š plnš ho nahradit, je nemošné. Uhynul mi plemenný hšebec, aniš jsem ho stašila vyušít ve svém chovu. Doufala jsem, že budu mít spoustu pšilešitostí odchovat si po Agisovi hšibátka, ale osud se mi vysmál a já pšila o skvšlého hšebce, aniš bych po nšm mšla jediné hšibš, nebo aspoš bšezí klisnu. Llanshiver Baggins se stal otcem pšti hšebce – tšmi se narodila v hšebšnš Ivysen – mališká Ivysen Madlenka je mazlíškem majitelky, dvš v hšebšnš – výstavnš úspěšná Kadov Berry a nadšjný hšebešek Blatouch of Kadov z Picovo dcery Andante Permon

BON AMI (hšebec u nás odchovaný, jehoš krev bych ráda zase nšjak dostala zpátky. Kdyš se mi ohšebila Sš a uvidšla jsem její hšibš, hned jsem vidšla, še je mimošádné. Sice hšebešek, ale velmi vydašený a konešnš hšibšte pšimíchala geny své malé matky Samantha (ostatní Sametšino hšibata jsou SHP standardního typu) a malý hšebešek, kterému jsem dala jméno Bon Ami, se jevil jako budoucí minisek. V té dobš se mšj chov koní orientoval na konš poušitelné v pony sportu, kterému se všnovala dcera, takše jsem mšla jen pár shetlandš – matku a otce hšibšte. Pravdšpodobnš bych si malého Boníka nechala, pokud bych mšla ještš jinou klisnu, na kterou bych ho mohla poušít, ale ponechání hšebce ve vlastním chovu za tohoto stavu vší by znamenalo dlouhé šekání na nšjakou nepšibuznou klisnu, protoše mšl v sobš krev Goldan Cavaliera i Borgise, tedy obou linií v šER v té dobš rozší

Hšebeška jsem prodala, ale první majitel si jej dlouho neponechal. Pan Niebauer, jeho následující a dosavadní majitel, byl velmi, ale mile, pšekvapen, še má hšebešek dostatešný rodokmen k uchovnšní. Jenše hšebešek si pšivšnohy, byl však úspěšnš léšen sešroubováním kosti a zasšdrváním nohy. Pak Niebauer to komentoval – „koupili jsme si ho ještš jednou, ale nelitují“. šivot šel dál, já jsem mšla na stanici všdy nšjakého hšebce a pokud jsem o Boníkovi uvašovala v souvislostech s tím, še by nebylo nšjak jeho krev dostat zpátky do svého chovu, tak jen teoreticky, jaké by k tomu mohly vést cesty. Napšíklad provést výmšnu klisnišek, abych já i pan Niebauer mšli nepšibuznou se svým hšebcem, nebo výmšna hšebcš na nšjakou nebo si vzájemnš vymšnit klisny na pšipuštšní. Ale dotáhnout úvahy nškam dál - tomu bránily okolnosti - nejprve jsem neodchovávala klisny nepšibuzné s Bon Ami, a po nástupu Pica do Málkovic jsem zašala uvašovat jen o tom, jak odchovat od tohoto hšebce co nejvíce klisnišek. Takše jsem spíše zvašovala mošnost došasnš výmš nšjakého mého 2. nebo 3. hšebce, jenše ani Prince, ani Baggins nebyli minisci a tak mi jen úvaha prolétla hlavou a nezahnízдила. Po úhynu Bagginse jsem ale vášnš musela vyšit pšipuštšní Trigou a Amber. Klisny byly dvš, coš se mi zdálo moc na to, vrazit je na 2 mš síce nškomu na starost, kdyš sama mám sena a pozemkš dostatek. Jak uš jsem psala, mšla jsem nabídku od Gabriely, Ivany, Lucky a Jany, ale nevybrala jsem si a rozpomšla jsem se na své úvahy a sny o návratu krve mnou odchovaného hšebce do mého chovu. Náhrada za Bagginse nebyla a tak jsem si pšjšila na dva mš síce ryzáka Bon Ami. Docela jsem se na nšj tš šila, protoše jsem jej naposledy vidšla pšed mnoha lety a byla jsem zvašavá, jak vypadá nyní a jaký je v porovnání s jinými hšebci – od šasš jeho licentace jich bylo zlicentován spousta nových hšebcš – šeský chov shetlandš je uš trochu jinde, neš v dobš, se Bon Ami narodil. Hšebce jsem po pšivezení umístila v zahradš s Trigou a Amber. Bohušel hšebci nestašily dvš ke ští a 2x mi od nich ze zahrady utekl, takše nezbylo, neš všechny tšmi konš ubytovat ve volné stáji, abych eliminovala nebezpeší, které potulujícím se hšebeškovi hrozilo - napš. srašením autem na silnici. Vypšjšení úšel splnilo - obš klisnišky po nšm zš staly bšezí. Vštší, uš standardní Trigou jsem v létš prodala a menš klisniška Amber mšla tedy naplnit mšj sen o hšibšti, u kterého jsem odchovávala matku i otce. Mohlo to vyjít, mít jen trošku víc ští. Bohušel hšibš mšlo pší porodu špatnou polohu, a nechybšlo mnoho a pš jsem nejen o nš, ale i o Amber. Tak uš to v šivotš chodí, nebývá spravedlivý, nechá vás nšco si vysnit – a pak vám to sebere. Trigou u nového majitele porodila hšebeška Tristana. Aspoš on rozšíšil potomstvo Boníka o jednoho potomka...

MILENA

